

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - nummer femten

Jeff Pippenger

2025-12-21

Nummer femten

Jeg hevder at det er viktig å forstå forbindelsen mellom symbolet med fire slektsledd og budskapet om senregnet for å ha det beste håp om å erkjenne betydningen av de fire innledende versene i Joel kapittel 1. Joel synger vingårdens sang, men hans innledende strofe er paktens profetiske forbindelse med fire slektsledd.

Og han sa til Abram: Vit for visst at din ætt skal være fremmed i et land som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal plage dem i fire hundre år. Men også det folk som de skal tjene, vil jeg dømme; og deretter skal de dra ut med store rikdommer. Og du skal fare til dine fedre i fred; du skal bli begravet i en god alderdom. Men i det fjerde slektsledd skal de vende tilbake hit igjen; for amorittenes misgjerning er ennå ikke full. 1 Mosebok 15:13–16.

Dette avsnittet er profetien som ble oppfylt gjennom Moses' liv. Når Joels bok innleder vingårdens sang ved å henvise til fire generasjoner med tiltagende ødeleggelse, bringer den Joels bok i samsvar med den profetiske fjerde og siste generasjon. Den generasjonen er Peters «utvalgte slekt», som er kalt ut av mørket inn i Hans «underfulle lys». De settes i kontrast til sitt slektsmessige motstykke, fremstilt som en hoggormyngel. Den fjerde og siste generasjonen er representert ved Johannes, som er et symbol på de hundre og førtifire tusen, som «er kalte og utvalgte og trofaste».

Kalt ved 9/11, utvalgt i midnattsropet og trofast ved søndagslovkrisen, slik levittene var trofaste i Arons og Jeroboams opprør med gullkalvene. De sjeler som blir rensset som sølv i Malaki 3, er levitter som blir utvalgt under midnattsropets budskap, for beseglingen fullbyrdes med, og ved, Den Hellige Ånds utgytelse.

I den foregående artikkelen trakk vi frem linjer fra Moses' historie, ham som søster White identifiserer som alfa i Bibelens profeti, og som profetisk forbindes med Kristus som omega i Bibelens profeti. Moses er grunnsteinen, og Kristus er hjørnesteinen. Begge er symboler på utfrielse fra synd, slik dette er fremstilt ved utfrielsen fra Egypt under Moses. Likevel ble alle de åpenbarelsene av Guds kraft som fant sted ved Moses' hånd, langt overgått da Kristus stadfestet pakten med de mange i én uke. Moses er alfa, og Kristus er omega, og omega er tallet «22», og alfa er tallet «1».

Når vi tar for oss Moses, finner vi at den utfrielse som gjennomsyrrer hans profetiske vitnesbyrd, er satt innenfor vann. Hans utfrielse fra Nilens vann ved hans fødsel var et forbilde på Noah i arken. Dåpen ved Rødehavet svarer til Noah og de åtte i arken, noe som igjen svarer til Josvas dåp ved Jordanelven, som ble gjentatt av Kristus på nøyaktig samme sted. Moses' vitnesbyrd begynner med utfrielse ved Nilen og ender ved Jordanens bredder. Kristi dåp var Hans salvelse til å vitne i tre og

et halvt år frem til Hans død, som ble framstilt ved begynnelsen i Hans dåp. Ved Hans oppstandelse var det noen få dråper inntil den fulle utgytelse ved pinse.

Guds paktsløfte til menneskeheten begynner med Noah, og hans paktsløfte til et utvalgt folk gjennom Abraham ble oppfylt med Moses. Moses, alfa, var et forbilde på Jesus, omega, som skulle komme og stadfeste pakten med «mange», ikke bare et utvalgt folk. Som et forbilde på Kristus samsvarer Moses' fødsel med pakten gitt til Noah, med regnbuen som tegn for alle mennesker. Moses samsvarer også med pakten gitt til et utvalgt folk, med omskjærelsen som tegn for det utvalgte folket. Moses' paktgjerning var rettet mot «mange», ikke bare et utvalgt folk. Hadde det ikke vært slik, ville de ikke stadig ha vært plaget av den blandede folkemengden.

Midt blant alle de ulike «frelsens vann» som er fremstilt gjennom hele Moses' liv, knytter dåpen ved Betabara ved Jordan-elven begynnelsen på det gamle Israels paktshistorie i det lovede land sammen med slutten på dets historie, i den uken da Kristus stadfestet pakten med mange. Kristi dåp svarer til det gamle Israels dåp, og begge historiene vitner om Hans oppstandelse da Han lot noen få regndråper falle, før de rikelige regnskyllene på pinse femti dager senere. Hele linjen fra alfa til omega, fra Moses til Kristus, fremstilles innenfor frelsens vann.

«Da Jesus underviste disse disiplene, viste Han hvor viktig Det gamle testamente er som et vitnesbyrd om Hans gjerning. Mange bekjennende kristne forkaster nå Det gamle testamente og hevder at det ikke lenger er til noen nytte. Men slik er ikke Kristi lære. Så høyt verdsatte Han det at Han en gang sa: 'Hører de ikke på Moses og profetene, vil de heller ikke la seg overbevise om noen står opp fra de døde.' Lukas 16:31.

«Det er Kristi røst som taler gjennom patriarker og profeter, fra Adams dager og helt til tidens avsluttende scener. Frelseren blir åpenbart i Det gamle testamentet like så klart som i Det nye. Det er lyset fra den profetiske fortid som lar Kristi liv og Det nye testaments læresetninger tre frem med klarhet og skjønnhet. Kristi mirakler er et bevis på hans guddommelighet; men et sterkere bevis på at han er verdens Forløser, finnes i sammenligningen mellom profetiene i Det gamle testamentet og historien i Det nye.» The Desire of Ages, 799.

I artiklene som behandler Joels bok, har vi «sammenlignet profetiene i Det gamle testamente med historien i Det nye», og også historien til det moderne åndelige Israel. Enten det gjelder Det gamle eller Det nye testamente, eller historien om de tre englene som begynte i 1798, blir alle disse linjene fremstilt som «Kristi røst». Bibelens skrevne vitnesbyrd og Profetiens Ånd er Kristi røst, og Kristi røst er røsten til Ham som er Guds Ord.

«Røsten» i Guds Ord er Guds budskap slik det er framstilt i Hans skrevne Ord. Hans budskap i de siste dager er budskapet om senregnet, som omfatter et tidligregn, etterfulgt av tidligregn og senregn, ifølge Joel.

Johannes Åpenbareren representerer de hundre og førtifire tusen som vender tilbake til de gamle stier, for han hører en «røst» bak seg. «Røsten» bak er Kristi røst «fra Adams dager» og fremover.

Og jeg vendte meg om for å se røsten som talte med meg. Og da jeg vendte meg om, så jeg sju lysestaker av gull. Åpenbaringen 1:12.

Verset representerer et brudd i kapittel én, for frem til det foregående verset befant Johannes seg på øya som kalles Patmos, men i vers tolv vender han seg, og derfra av er Johannes i den himmelske helligdommen. Når han vender seg, gjør han det fordi han i vers ti hadde hørt en røst bak seg.

Jeg var i Ånden på Herrens dag, og hørte bak meg en høy røst, som av en basun, som sa: Jeg er Alfa og Omega, den første og den siste; og: Det du ser, skriv i en bok og send den til de sju menighetene som er i Asia: til Efesus og til Smyrna og til Pergamum og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Åpenbaringen 1:10, 11.

Johannes representerer dem som hører Kristi røst bak seg. Han hører Jeremias trompetbudskap om å vende tilbake til de gamle stier, de stier de ugudelige nektet å vandre på, og varseltrumpeten de nekter å lytte til. Johannes lyttet, og røsten bak ham identifiserte seg som Alfa og Omega – Den ene som anskueliggjør den nye stien, sammen med den gamle stien.

Og midt iblant de sju lysestakene så jeg en som lignet Menneskesønnen, kledd i en fotsid kjortel og ombundet over brystet med et gullbelte. Hans hode og hans hår var hvitt som ull, hvitt som snø; og hans øyne var som en ildslue; og hans føtter lignet skinnende kobber, som glødet i en ovn; og hans røst var som lyden av mange vann. Og i sin høyre hånd hadde han sju stjerner; og ut av hans munn gikk et skarpt tveegget sverd; og hans åsyn var som solen når den skinner i sin kraft. Åpenbaringen 1:13–16.

I vers tolv vender Johannes seg om og ser et syn av Kristus, som søster White sammenholder med det synet av Kristus som Daniel hadde, det samme synet som Jesaja, Jeremia, Esekiel og Paulus hadde.

«Det er med en inderlig lengsel jeg ser frem til den tid da begivenhetene på pinsedagen skal bli gjentatt med enda større kraft enn ved den anledning. Johannes sier: «Jeg så en annen engel komme ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet.» Da, som på pinsetiden, vil folket høre sannheten forkynt for seg, enhver på sitt eget tungemål.

«Gud kan blåse nytt liv inn i hver sjel som oppriktig ønsker å tjene Ham [Adam og Esekiels dal med knokler], og kan berøre leppene med en glødende kull fra alteret [Jesaja], og gjøre dem veltalende i Hans pris. Tusenvis av stemmer vil bli gjennomtrengt av kraften til å forkynne de vidunderlige sannheter i Guds Ord. Den stammende tunge vil bli løst [Jesajas andre tunge], og de fryktsomme vil bli gjort sterke til å bære et modig vitnesbyrd om sannheten. Må Herren hjelpe sitt folk til å rense sjelens tempel fra all urenhet [Malakis levitter], og til å opprettholde en så nær forbindelse med Ham at de kan få del i senregnet når det blir utøst.» Review and Herald, 20. juli 1886.

Synet vi betrakter, omfatter beskrivelsen av Kristi røst. Når Johannes vender seg og hører Kristi røst, er den som lyden av «mange vann». Når Kristi røst taler om sin pakt med mennesker eller med et utvalgt folk, er den forbundet med mange vann. Budskapet i Daniel sju til ni ble avforseglet i 1798, og deretter, i 1989, ble budskapet i Daniel ti til tolv avforseglet. 1798 er forbundet med stemmen fra elven Ulai, og 1989 er stemmen fra elven Hiddekel.

«Det lys som Daniel mottok fra Gud, ble gitt særlig for disse siste dager. De synene han så ved breddene av Ulai og Hiddekel, de store elvene i Sinear, er nå i ferd med å bli oppfylt, og alle de

begivenheter som ble forutsagt, vil snart finne sted.» Testimonies to Ministers, 112.

Elven Jordan er bindeleddet mellom den gamle Israels alfa-pakthistorie og omega-pakthistorie. Ordet Jordan betyr «den som stiger ned» og representerer Kristus, «den store nedstiger».

La dette sinn være i dere, som også var i Kristus Jesus: Han, som da han var i Guds skikkelse, ikke holdt det for et rov å være Gud lik, men gav avkall på sitt eget og tok på seg en tjeners skikkelse og ble mennesker lik. Og da han i sin ferd var funnet som et menneske, fornedret han seg selv og ble lydig til døden, ja, døden på korset. Filipperne 2:5–9.

Jordanelven representerer Kristus, «den store nedstiger», og Jordan er forbindelsen mellom alfa- og omega-historien til Guds utvalgte folk, som fikk en vingård å holde ved like. Moses' utfrielsens vann representerer Kristi røst, som kan høres dersom en sjel bare ville vende seg om for å høre «røsten bak dem», og røsten de da ville høre er — røsten av mange vann. Fra Noahs flom til Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr. blir utfrielsens vann framstilt som veimerker for Guds paktsfolk. Disse veimerkene representerer den indre historien til Guds endelige paktsfolk, de hundre og førtifire tusen. Vannet som forsyner Jordanelven, har sitt opphav i dugg og snø som samler seg i Hermonfjellene, som danner Jordanelvens kildevann.

En sang ved festreisene. Av David. Se, hvor godt og hvor liflig det er når brødre bor sammen i enhet! Det er lik den kostbare olje på hodet, som rant ned over skjegget, Arons skjegg, og som rant ned til kanten av hans kjortel. Som duggen fra Hermon, som faller ned over Sions fjell. For der har Herren befalt velsignelsen: liv til evig tid. Salmenes bok 133:1–3.

Disse vannene danner også Pans grotte, en dyp dam, beliggende inne i en hule i Panium i Daniel 11,13–15, og i Cæsarea Filippi på Peters dager. Jordanelvens kilder danner også den sataniske dammen i Pans grotte. Røsten av mange vann viser at den store striden mellom Kristus og Satan hadde sitt opphav på de høye fjelltoppene i Hermonfjellene.

Og jeg sier også til deg: Du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighet; og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Matteus 16:18.

Navnet «Hermon» betyr «hellig, innviet, hengitt eller utskilt», og er et symbol på Himmelen, kilden til alt vann og begynnelsen på den store strid, slik den er fremstilt ved «helvetes porter», som var betegnelsen Jesus knyttet til Pans grotte da han var i Cæsarea Filippi. I denne sammenhengen ble Simon Barjonas navn forandret til Peter. Simon betyr «en som hører», og Barjona betyr «duens sønn». Simon var et symbol på den sjel som hørte budskapet om Jesu dåp, som var representert ved Den hellige ånd i skikkelse av en due. Som en som hørte budskapet om Kristi dåp, blir Peter forvandlet og representerer de 144 000. Peter ble beseglet mens han var i Panium, som er vers tretten til femten i Daniel elleve.

Fra Hermons vann, Jordan-elven, et symbol på Kristus – den store som stiger ned – avslutter sin ferd ved Dødehavet. Fra himmelen, hvor livets dugg har sitt opphav, steg Kristus ned til korsets død, fremstilt ved Dødehavet. Dødehavets strandlinje er den dypest beliggende blottlagte landoverflaten på jorden. Jordan-elven, som stiger ned, stiger ned til det laveste vannnivået på jorden, slik Kristus steg ned til sin død på korset. Fra livets vann til dødens vann representerer

Jordan-elven Kristi nedstigning fra himmelen til korset.

Viktige temaer i Bibelens profeti er knyttet til vann, og Bibelens profeti er Kristi røst, som er røsten av mange vann. Babylon-skjøgen sitter ved mange vann, og Eufrats vann tørkes ut for å berede veien for kongene fra Østen, og kjøpmennene og kongene står langt borte og klager, for Tarsis-skipene er ødelagt midt ute i havene, og dødspakten som Efraims drankere godtok da de skjulte seg under løgn, blir gjort til intet ved den overveldende flommen av den pavelige søndagsloven.

Når søster White viser til «de store elvene i Sinear», sikter hun til elvene Tigris og Eufrat. Disse vannløpene kan spores tilbake til Edens hage, hvor de er den tredje og fjerde elven som gikk ut fra Eden.

Og navnet på den tredje elven er Hiddekel; det er den som går øst for Assyria. Og den fjerde elven er Eufrat. 1. Mosebok 2:14.

Hiddekel er Tigris, og naturligvis var Eufrat Eufrat, selv om moderne historikere og teologer er uenige. De insisterer på at Ulai ikke var en stor elv, men ganske enkelt en menneskeskapt akvedukt i Persia, ikke Sinear. De samme menneskelige autoriteter fastslår at de eneste to elvene av noen betydning som er forbundet med Sinear, var Tigris og Eufrat, og profetinnen sier at Ulai og Hiddekel var «Sinears store elver».

Profetinnens ord om vannets budskap står i motsetning til de moderne ekspertene, slik de gamle ekspertene stod imot Noas budskap om vann. Vi blir gjort oppmerksomme på at de to synene som fremstilles ved de to elvene, er i ferd med å oppfylles, og derfor vil alt som er fremstilt innenfor disse to synene, som ble gitt ved «de to store elvene i Sinear», snart gå i oppfyllelse. Budskapet som er knyttet til disse elvene, er Kristi røst, for hans røst er som mange vann. Tigris og Eufrat representerer et hovedtema i profetien, og deres vitnesbyrd er knyttet til pakten som alfa-Moses fremla, den samme pakt som omega-Kristus stadfestet.

I profetien representerer Tigris Assyria, og Eufrat er Babylon. I denne sammenhengen er de de to maktene, fremstilt som løver av Jeremia, som først skulle føre det nordlige riket og deretter det sørlige riket i fangenskap.

Israel er et bortdrevet får; løvene har jaget ham bort. Først har kongen av Assyria fortært ham, og til sist har denne Nebukadnesar, kongen av Babylon, knust hans ben. Jeremia 50:17.

Både Assyria og Babylon var nordlige fiender i forhold til begge Israels riker, og er derfor forbilder på den falske kongen i nord—den pavelige makt. I det vesentlige ble de samme politiske og religiøse tradisjonene videreført av de to maktene som oppstod fra den samme kulturelle sammenheng, men Assyrias politiske struktur la vekt på statskunst, mens Babylon la vekt på kirkekunst, om enn meget likt. Hedensk Roma og pavelig Roma er på enkelte plan identiske, men likevel representerer hedensk Roma statskunst og pavelig Roma kirkekunst. Assyria var, i profetisk forhold til Babylon, et rike preget av statskunst, etterfulgt av Babylon, en lignende makt som la vekt på kirkekunst. Assyria representerte hedensk Roma, og Babylon representerer pavelig Roma. Alle disse fire maktene trampet ned Guds hellighet og hær. Assyria er forbundet med Tigris og

Babylon med Eufrat. Dette stemmer overens med uttørkingen av Eufrat i Johannes' åpenbaring, for å berede veien for kongene fra Østen, slik dette ble forbilledliggjort ved Kyros' verk da han ledet Eufrat bort for å styrte Babylon. Babylon er Eufrat; Assyria er Tigris.

Kongen i nord i profetien erobrer verden under søndagslovkrisen og faller deretter, men erobringen fremstilles ofte som en overveldende flom. Fortellingen om kongen i nord, slik den fremstilles ved Assyria og Babylon, symboliseres ved elver, for fortellingen fortelles ved mange vanns røst.

Landet mellom de to elvene kalles Mesopotamia, som betyr «landet mellom to elver». De to elvene representerer den nordlige makt som Gud benytter for å tukte sitt frafalne folk ved å spre dem i fangenskap. En av sidegrenene til røsten av mange vann finnes i navnet «Padanaram», som bare er omtalt ti ganger i Skriftene. Den første omtalen står i forbindelse med pakten, for den identifiserer Rebekkas blodsrøtter, Isaks hustru. Verset sier:

Og Isak var førti år gammel da han tok Rebekka til hustru, datter av arameeren Betuel fra Paddan-Aram, søster til arameeren Laban.

Slutten på førti år er blitt vist gjennom Moses' tre vitner å føre til Kadesj, 1863 og søndagsloven. Isaks ekteskap er et pakteskap som er et forbilde på Kristi ekteskap med de hundre og førtifire tusen ved søndagsloven, som er 1863, som er Kadesj, som er slutten på en førtiårig pakthistorie. Rebekka var datter av en syrier og søster til Laban, syrieren, (som i den neste generasjonen av pakthistorien brøt en pakt med Isaks sønn Jakob.)

Betuel betyr «ødeleggelsens hus» eller «ødeleggerens hus», så Rebekka var datter av «ødeleggerens hus». Syria betyr høyland og platå, og Paddan-Aram betyr Mesopotamia, eller landet imellom. Rebekka var av syrernes blodslinje, de som kom fra Mesopotamia, høylandet mellom «Assyrias Tigris» og «Babylons Eufrat», hvilke representerer løvene som Herren brukte til å spre sine frafalne får. Ødeleggernes hus ble forenet med Guds hus i ekteskapet mellom Isak og Rebekka. Det er ikke tilfeldig at ved den første omtalen av Paddan-Aram blir disse to elvene, som representerer den profetiske kongen i nord, fremstilt som en overstrømmende flom, først nevnt i 1 Mosebok 25:20.

Forbindelsen mellom ødeleggelsens hus og Guds paktsfolk fortsetter når Jakob flykter fra Esau og kommer til sin onkel Laban, og der tjener han to perioder på 2520 dager for å sikre det neste pakteskapet. Det ene ekteskapet ender med adspredelsen av Israels nordlige rike, og det andre ekteskapet ender med adspredelsen av det sørlige riket. Da de respektive adspredelsesperiodene for disse to rikene tok slutt i 1798 og 1844, ble det ekteskapet som Jakob arbeidet for å fullbyrde gjennom to perioder på 2520, oppfylt, idet brudgommen kom til bryllupet den 22. oktober 1844.

Giftet Kristus seg da med Lea, som betyr «tretth og utmattet», eller giftet Han seg med Rakel, som betyr «en god reisende»? Lea og Rakel representerer to klasser av reisende jomfruer, én jomfru som «blir tretth», og én jomfru som «reiser godt» på veien for å gifte seg med Jakob den 22. oktober 1844.

«De hadde et klart lys oppsatt bak seg ved begynnelsen av stien, som en engel sa til meg var «midnattsropet». Dette lyset skinte langs hele stien og gav lys for føttene deres, så de ikke

skulle snuble. »

«Hvis de holdt blikket festet på Jesus, som var like foran dem og ledet dem til staden, var de trygge. Men snart ble noen trette og sa at staden var langt borte, og at de hadde ventet å være kommet inn i den tidligere. Da oppmuntret Jesus dem ved å løfte sin herlige høyre arm, og fra hans arm kom et lys som bølget over adventskaren, og de ropte: «Halleluja!» Andre fornektet i overilt hast lyset bak dem og sa at det ikke var Gud som hadde ledet dem så langt ut. Lyset bak dem sluknet, så deres føtter ble etterlatt i fullstendig mørke, og de snublet og mistet målet og Jesus av syne og falt av stien ned i den mørke og onde verden nedenfor.» Early Writings, 15.

I 1844 gikk den filadelfiske millerittbevegelsen inn til bryllupet. Bryllupet den 22. oktober 1844 skilte to klasser av tilbedere, fremstilt ved Rakel og Lea. Rakel representerer en klasse som med hell hadde vandret på stien frem til bryllupet den 22. oktober 1844, men Leas klasse ble trett. De ble da skilt, og den tredje engels prøvelsesprosess begynte, nettopp der prøvelsesprosessen i Midnattsropet ble avsluttet.

Ekteskapet var påbegynt, og det skulle deretter fullbyrdes og prøves. Ekteskapet ble fullbyrdet i 1846, og prøvelsesprosessen knyttet til den tredje engel begynte. I 1849 og 1850 rakte Herren ut sin hånd annen gang for å samle sin levning. Habakkuks andre tavle ble da innført i historien, som et forbilde på det andre settet med bud. Etter at Moses knuste det første settet, ble det andre settet med tavler ført frem. 1850-diagrammet erstattet 1843-diagrammet, og i 1850 fortsatte prøvelsen av det gamle Israel som Guds brud under den nye pakt videre mot Kadesj og 1863.

I 1856 kom mer vann fra de to elvene gjennom Hiram Edsons penn. Lyset over de «sju tider» som kom gjennom Edsons penn, var det lyset som ble fremstilt ved de to elvene som begynte sitt profetiske vitnesbyrd i Edens hage. Edens hage er et symbol på menneskehetens opprør mot Guds lov, og er stedet hvor vannene fra elvene Ulai og Hiddekel begynner sin ferd. De beveger seg gjennom paktshistorien, for denne hagen, symbolet på opprør, er også stedet hvor et lam ble slaktet for å skaffe klær som skulle erstatte fikenbladene på Adam og Eva. Paktshistorien begynner med livspakten mellom Adam og Gud. Denne pakten, symbolisert ved livets tre, førte til den brutte pakten ved Adam og Eva, som innledet en ny livspakt, da Lammet som ble slaktet fra verdens grunnvoll ble gitt som kledning for det nakne og fortapte paret. De to elvene som flyter fra denne hagen, blir til sist symbolene på de makter Gud benytter som sin tukdens ris.

Ve Assyrer, du er min vredes ris, og staven i deres hånd er min harme. Jeg vil sende ham mot et gudløst folk, og mot mitt vredes folk vil jeg gi ham befaling om å ta bytte og røvet gods, og om å trække dem ned som sølen i gatene. Jesaja 10:5, 6.

De to elvene strømmet ut fra Eden inn i Rebekkas slektslinje og hennes paktekteskap med Isak, og videre til Jakob, hvor vannet fra de to elvene er framstilt som to atskilte perioder på sju ganger. Deretter strømmer de samme to elvene gjennom de siste seks kapitlene i Daniel, hvor tre kapitler er representert ved hver elv. Den ene elven representerer økningen i kunnskap som ble avforseglet i kapittel sju, åtte og ni, og den andre elven representerer økningen i kunnskap som ble avforseglet i kapittel ti, elleve og tolv.

Kapittel sju, åtte og ni fremstilles som synet ved Ulai, og Kristus skildres på lignende måte i kapittel ti, elleve og tolv. I begge elvesynene, fremstilt gjennom tre kapitler, fremstilles Kristus som stående på vannet.

Og det skjedde, da jeg, jeg Daniel, hadde sett synet og søkte å forstå meningen, se, da stod det foran meg en som så ut som en mann. Og jeg hørte en manns røst mellom breddene av Ulai, som ropte og sa: Gabriel, la denne mannen forstå synet. Daniel 8:15, 16.

Synet av Kristus i kapittel ti ligner på det synet Johannes var vitne til i Åpenbaringen kapittel én, og i Daniels syn i kapittel åtte er Palmoni over vannene, slik Han også var i kapittel tolv, hvor Han var kledd i lin.

«På tiden for Gabriels besøk var profeten Daniel ute av stand til å motta ytterligere undervisning; men noen få år senere, da han ønsket å få vite mer om emner som ennå ikke var fullt forklart, gikk han igjen inn for å søke lys og visdom fra Gud. «I de dager sørget jeg, Daniel, i tre fulle uker. Jeg åt ikke noe godt brød, og verken kjøtt eller vin kom i min munn, og jeg salvet meg ikke i det hele tatt ... Så løftet jeg mine øyne og så, og se, der var en mann kledd i lin, og om hans lender var et belte av fint gull fra Ufas. Hans legeme var som krysolitt, hans ansikt hadde et utseende som lynet, hans øyne var som ildsluer, hans armer og hans føtter lignet skinnende kobber, og lyden av hans ord var som lyden av en folkemengde.»

«Ingen ringere enn Guds Sønn viste seg for Daniel. Denne beskrivelsen ligner den som ble gitt av Johannes da Kristus ble åpenbart for ham på øya Patmos. Vår Herre kommer nå med en annen himmelsk budbærer for å lære Daniel hva som skulle finne sted i de siste dager. Denne kunnskapen ble gitt til Daniel og nedskrevet ved inspirasjon for oss, som verdens ender er kommet over.» Review and Herald, 8. februar 1881.

I Hiddekel-synet av Kristus i kapittel ti er Kristus over vannet og kledd i lin, og i Ulai-synet er Han over vannet. Synet i Åpenbaringen 1 svarer til synet som fremstilles i Ulai- og Hiddekel-synene, hvor Søster White identifiserer at det er «ingen ringere enn Guds Sønn». Når hun identifiserer engelen i Åpenbaringen 10, sier hun at engelen var «ingen ringere enn Jesus Kristus». Engelen i Åpenbaringen 10 løfter sin hånd mot himmelen og sverger ved Ham som lever i all evighet, forbundet med synet av Kristus i kapittel tolv, som løfter begge sine hender mot himmelen og sverger ved Ham som lever i all evighet. I Åpenbaringen 10 er Han over både vannet og landet.

Det som finnes «mellom breddene» av en elv, er vann, og Daniel hørte «en manns røst mellom breddene», så røsten kom fra mannen på vannet, og røsten var lyden av vannene i Ulai-elven.

Og på den fire og tjuende dagen i den første måneden, mens jeg var ved bredden av den store elven, som er Hiddekel, løftet jeg mine øyne og så, og se, en mann, kledd i lin, og om hans hofter var et belte av fint gull fra Ufas. Hans kropp var som krysolitt, og hans ansikt som lynets skinn, og hans øyne som ildsluer, og hans armer og hans føtter skinte som blankpusset kobber, og lyden av hans ord var som lyden av en stor folkemengde. ...

Men du, Daniel, lukk igjen ordene og besegl boken inntil endetiden; mange skal fare hit og dit, og kunnskapen skal økes. Deretter så jeg, Daniel, og se, der stod to andre, den ene på den ene siden av elvebredden og den andre på den andre siden av elvebredden. Og en sa til mannen

som var kledd i lin, han som stod over elvens vann: Hvor lenge skal det vare til enden på disse underfulle ting? Og jeg hørte mannen som var kledd i lin, han som stod over elvens vann, da han løftet sin høyre hånd og sin venstre hånd mot himmelen og svor ved ham som lever evig, at det skal vare en tid, tider og en halv tid; og når han har fullført å knuse det hellige folks makt, da skal alle disse ting være fullendt.

Og jeg hørte, men forstod det ikke. Da sa jeg: Å, min Herre, hva skal enden bli på disse ting? Og han sa: Gå bort, Daniel; for ordene skal holdes skjult og forseglet inntil endetiden. Mange skal bli rensket og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal handle ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 10:4–6; 12:4–10.

De store elvene i Sinear, slik Søster White identifiserer dem, er begge knyttet til et syn hvor Kristus er på vannet og taler, for hans røst er som lyden av mange vann. I begge syn blir spørsmålet «hvor lenge» stilt. Begge elver er også fremstilt i Daniels «spørsmål og svar» i kapittel åtte, som er adventismens sentrale søyle og grunnvoll. Der er de to elvene symboler på de «sju tider» med adspredelse og nedtramping av både helligdommen og hæren. De to elvene oppfyller sin rolle som Guds tukstens ris, for deretter å strømme inn i milleritt-historien om den første engel, hvor William Miller oppdaget sin første profetiske juvel, som var linjen om de «sju tider» i Tredje Mosebok tjuseks. De to elvene representerer de to adspredelsene på 2520 år, som ble fullbyrdet ved de to løver, Assyria og Babylon, som er fremstilt ved Tigris og Eufrat, og selvsagt ved Lea og Rakel, Rebekkas nieser, hvis paktekteskap fant sted da Isak var førti år gammel, slik det er nedtegnet i 1 Mosebok 2520.

Miller fremla bare spredningen av «sju tider» mot det sørlige riket Juda, som ble oppfylt sammen med profetien om 2300 år i 1844. I 1856 identifiserte den «nye vinen» i «sju tider» den samme spredningen over det nordlige riket, som endte i 1798. Som William Millers første profetiske oppdagelse kom vannet fra elven Eufrat som alfalæren i den første engels historie. Vannet fra elven Ulai kom med den tredje engel. Millers alfaoppdagelse var de sju tider, fremstilt ved elven Ulai, og Hiram Edsons omegaoppdagelse var de sju tider, fremstilt ved elven Hiddekel.

De 2520 representerer lengden på den perioden som er den samme for hvert rike, men som begynner og ender med førtiseks års mellomrom. 1798 markerer endetiden og den første engels ankomst i Åpenbaringen fjorten. 1798 er oppfyllelsen av de 2520 årene med adspredelse som ble brakt over det nordlige riket ved Assyrias løve. 1844 er oppfyllelsen av de «sju tider» som ble brakt over det sørlige riket og er representert ved Babylons løve. De to elvene utgjør bokstøttene for historien om den første og den andre engels budskap, som endte med den tredjes ankomst den 22. oktober 1844, da både den sjuende basun og også jubelbasunen lød på den motbildelige forsoningsdagen.

Da skal du la jubelårets basun lyde på den tiende dag i den sjuende måned; på soningsdagen skal dere la basunen lyde over hele deres land. 3 Mosebok 25:9.

Lyden av den sjuende basunen er et symbol på Kristi verk i å forene sin guddommelighet med menneskeligheten, og fremstilles ved de 2300 årene i synet ved Ulai-elven; og lyden av jubelbasunen er et symbol på landpaktens pakt, som ble brutt og brakt over Guds folk, det Daniel

kalte Moses' forbannelse og ed, og det Moses kalte «striden om Guds pakt».

Ja, hele Israel har overtrådt din lov ved å vike av, så de ikke ville lyde din røst; derfor er forbannelsen blitt utøst over oss, og eden som er skrevet i loven til Moses, Guds tjener, fordi vi har syndet mot ham. Daniel 9:11.

«Forbannelsen» og «eden» som er skrevet om «i Mose lov», er de «sju tider» i 3. Mosebok tjueseks. Ordet som er oversatt med «ed», er det samme hebraiske ordet som i 3. Mosebok er oversatt med «sju tider». Forbannelsen for å bryte paktседen i kapittel tjuefem blir fremstilt i kapittel tjueseks, hvor Moses identifiserer forbannelsen som «paktens trette».

Da vil også jeg gå fram mot dere i fiendskap og tukte dere enda syv ganger for deres synder. Og jeg vil føre sverd over dere, som skal hevne min paktens stridssak; og når dere samler dere inne i deres byer, vil jeg sende pest blant dere, og dere skal overgis i fiendens hånd. 3 Mosebok 26:24, 25.

Herren lot løven fra Assyria føre sverdet over det nordlige riket for å «straffe» dem ved å overgi dem i «fiendens hånd» i 723 f.Kr. Førtiseks år senere, i 677 f.Kr., kjente det sørlige riket Moses' forbannelse. Moses' forbannelse er paktens trette. I førtiseks år ble Mesopotamias løver brukt av Gud til å fjerne hæren og trække den ned. Ved slutten av denne perioden på førtiseks år ødela Nebukadnesar helligdommen. Hæren i Daniels spørsmål i vers tretten i Daniel 8 ble gjort til slaver av sine fiender gjennom en periode på førtiseks år som kulminerte i ødeleggelsen av helligdommen, som var det andre emnet som skulle trækkes ned i vers tretten. Da disse elvene nådde henholdsvis 1798 og 1844, var en hær blitt samlet sammen som et tempel, for hæren er et legeme, og legemet er et tempel. Ved slutten av denne perioden skulle tempelet som var reist gjennom de førtiseks årene, forenes med det himmelske tempelet i ekteskapet mellom guddommelighet og menneskelighet. Ekteskap er mellom to templer, og det Gud sammenfører, skal ikke være atskilt.

Vannet fra Tigris kom til 1798, og vannet fra Eufrat kom til 1844. Like før den tredje engelens ankomst kom den andre engelen, og deretter, på leirmøtet i Exeter, New Hampshire, 12.–17. august 1844, ble budskapet om Midnattsropet utøst. Exeter betyr «en vannfestning», og på leirmøtet ble det holdt et forfalsket møte i et annet telt, reist av en gruppe fra Watertown, Massachusetts. Vannene som, ifølge søster White, hadde sitt opphav i Eden, var i ferd med å bli spredt som «en flodbølge» langs østkysten av Amerikas forente stater. Jordskjelvet som utløste den flodbølgen, fant sted i Edens hage da Satan overvant menneskeheten og forårsaket en seismisk omveltning i Eden, hvis bølger nådde Midnattsropet i Millerittenes historie. Den flodbølgen strømmer inn i Midnattsropet i de hundre og førtifire tusens historie, og bølgen som begynte ved jordskjelvet som fulgte Adams synd, når frem til jordskjelvet ved søndagsloven i Åpenbaringen kapittel elleve.

Kristi røst er røsten av mange vann, og vannene tilsammen utgjør budskapet om senregnet. Jesaja og hans sønn Sjeas-Jasjub står i vers tre i kapittel sju ved dammen ved den øvre vannledningen og fremsetter senregnets budskap i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Der er Jesajas kunngjøring over den dårlige og ugudelige kong Akas at Herren ville sende over Akas Assyrias vann, kong Sankerib, og hans vann skulle stige opp til halsen.

Og Herren talte atter til meg og sa: Fordi dette folk forkaster Siloas vann, som flyter stille, og gleder seg over Resin og Remaljas sønn, derfor, se, Herren fører over dem elvens vann, sterke og veldige, nemlig Assyrias konge og all hans herlighet; og den skal stige over alle sine løp og gå over alle sine bredder. Den skal trenge inn i Juda, oversvømme og flomme over; den skal nå like til halsen. Og utbredelsen av dens vinger skal fylle bredden av ditt land, Immanuel. Jesaja 8:5–8.

Akaz avslo vannene som var «sendt» av Herren, derfor «sendte» Herren Assyrias vann mot Akaz. Akaz «gledet seg» over sammensvergelsen til «Resin og Remaljas sønn». Akaz «gleder seg» over et falskt budskap om det sene regn, fremstilt ved Resin og Remaljas sønn.

Resin og Remaljas sønn, som er Pekah, konge over det nordlige riket, representerer en forfalskning av Jesaja og hans sønn. Den tåpelige og ugudelige kong Akas «gleder seg» over sammensvergelsen som er representert ved Israels ti nordlige stammer og Syria, og dette er et forbilde på det ulovlige forholdet mellom kirke og stat ved søndagsloven. Akas gleder seg, for skam og glede er de to motsatte følelsene som inspirasjonen benytter for å henvende seg til dem som er representert i striden om senregnet. Da Jeremia åt den lille boken, var den hans hjertes glede og fryd, og Joel underretter oss om at Guds folk aldri skal bli til skamme. Akas, som en laodikeer, er blind, og derfor gleder han seg over det falske vannbudskapet og forkaster Jesajas sanne vannbudskap. Han burde skamme seg over å stole på det forfalskede senregnsbudskapet, representert ved kongen i nords flom, men han har forkastet budskapet om Siloa.

Budskapet om Shiloah i Jesaja åtte er budskapet om senregnet. Shiloah-dammen blir i Det nye testamente identifisert som Siloam-dammen. På hebraisk eller gresk betyr det «utsendt». Det var gagnlig for Kristus å gå bort, for at Han kunne «sende» Den Hellige Ånd. Jesaja og Akas er ved Shiloah-dammen, og prøven bygger på om man vil ha tro på Shiloah-dammen, slik den er representert ved Jesaja og hans sønn, eller tro på Resin og Remaljas sønn. Akas velger mellom to vann, Shiloahs vann eller kongen av Assyrias vann. Akas gledet seg over alliansen og budskapet som var representert ved Resin og Remaljas sønn, og derfor mottok han ødeleggelsens flom, i stedet for vannet som renner stille ved hans dom. Hans dom representerer søndagsloven når kongen i nord oversvømmer hele verden som en flom. Det gjør den fra og med søndagsloven, når også Midnattsropets flom feier over verden.

Akaz gleder seg over alliansen mellom de ti nordlige stammene og Syria, og gleder seg således over det budskap som forener kirke og stat, slik det representeres ved enhver ulovlig allianse som finnes i Guds Ord. Jesaja representerer en filadelfier, og Akaz en laodikeer. Kristus knytter Jesajas vitnesbyrd til sitt eget når Han helbreder den blinde mannen, en laodikeer, ved Siloa-dammen.

Og da Jesus gikk forbi, så han en mann som hadde vært blind fra fødselen av. Og hans disipler spurte ham og sa: Mester, hvem har syndet, denne mannen eller hans foreldre, siden han ble født blind?

Jesus svarte: Verken denne mannen har syndet, eller hans foreldre, men dette skjedde for at Guds gjerninger skulle bli åpenbart på ham. Jeg må gjøre hans gjerninger som har sendt meg, så lenge det er dag; natten kommer, da ingen kan arbeide. Så lenge jeg er i verden, er jeg

verdens lys. Da han hadde sagt dette, spyttet han på jorden og laget leire av spyttet, og smurte leiren på den blindes øyne, og sa til ham: Gå og vask deg i Siloa-dammen, (det betyr Utsendt.) Han gikk da av sted og vasket seg, og kom tilbake seende.

Naboane så då, og dei som før hadde sett at han var blind, sa: Er ikkje dette han som sat og tigga? Nokre sa: Det er han; andre sa: Han er lik han. Men han sa: Det er eg. Dei sa då til han: Korleis vart auga dine opna?

Han svarte og sa: En mann som kalles Jesus, laget leire og salvet mine øyne og sa til meg: Gå til Siloa-dammen og vask deg. Og jeg gikk og vasket meg, og jeg fikk synet tilbake. Johannes 9:1–11.

Den blinde mannen blir sammen med den dårlige og ugudelige kong Akas satt på prøve med hensyn til om de vil sette sin lit til Siloam-dammen eller Assyrias flom. Den blinde mannen vet at han er blind, men Akas er rik, har overflod av gods og trenger intet. Akas er den dårlige jomfru ved dammen med den sene regn, og den blinde mannen en klok jomfru. Vannene som er sendt fra, eller vannene som er sendt fra Assyria, er prøven.

En dam er et sted hvor vann samles, og profetisk sett er en dam det sted hvor de ulike bekker, elver, strømmer, hav, verdenshav, innsjøer, regn og dugg av alle de «vann» som representerer Kristi røst, samles. Den sene regns dam dannes av vannet som strømmer fra den øvre dam. Dammen representerer budskapet om det sene regn i sammenheng med en prøve. Akas forkastet vannene som flyter stille, men den blinde mannen var lydig mot budskapet som var knyttet til dammen. Jesus tok noe av sin guddommelighet, fremstilt som «spytt», og forente det med leire, som representerer foreningen av guddommelighet med menneskelighet som Kristus fullbyrder i Det aller helligste.

Kristus spyttet på jorden og blandet sitt spytt for å danne leire. Han brukte budskapet om foreningen av guddommelighet og menneskelighet til å salve den blindes øyne. Budskapet som fremstilles ved foreningen av guddommelighet og menneskelighet, er 1888-budskapet, og det er bestemt til å forvandle et menneske fra Laodikeas tilstand til Filadelfias tilstand. Men budskapet krever menneskelig medvirkning. De må gå til dammen og så vaske seg.

Alle har syndet og mangler Guds herlighet, men Jesus sa at den blinde mannen og hans foreldre ikke hadde syndet. Jesus fjerner spørsmålet om skyld fra den blindes tilstand, og identifiserer ham som en mann som ble oppreist for å herliggjøre Herren; og den profetiske mannen i Bibelens profeti som oppreises med det formål at «Guds gjerninger skulle åpenbares», er banneret, som består av menn og kvinner som har gått over fra Laodikea til Filadelfia. Banneret er stedet hvor Guds gjerninger åpenbares, for hans verk var å forene guddommelighet med menneskelighet (slik det er fremstilt ved leirsalven), og trofeene for dette verket er dem som ikke bare hørte budskapet til Laodikea, men dem som fulgte forskriften i budskapet. Forskriften for den blinde mannen var å gå og vaske seg. Da han først kunne se, behøvde han ikke å forsøke å herliggjøre Gud; omstendighetene omkring ham gjorde at det skjedde.

Det begynte med Kristi komme, etterfulgt av Kristi verk. Kristi siste verk i den himmelske helligdom i forhold til mennesket er å forvandle et menneske fra en dal av døde, tørre ben, eller fra

å ligge død i gatene, eller fra å være blind som en flaggermus. Hans siste verk er å gjenskape sitt folk i sitt bilde, og det er nettopp det verk Han gjorde da Han skapte Adam av jordens støv og deretter blåste livets ånde inn i ham. Det siste verk er det første verk, for Han formet først leiret og salvet deretter dette leiret med sin Ånds liv. For Adam var Ånden Hans ånde; for den blinde mannen var den vannet. I Esekiels dal med de døde ben var det et samlende budskap som skapte kroppen. Deretter ble et budskap om de fire vindene blåst over kroppen, og da reiste den seg som en mektig hær.

Mens den blinde mannen ennå var blind, så Jesus ham og gikk deretter bort til ham. Han nærmer seg den blinde mannen innenfor rammen av et spørsmål som ble reist av hans disipler, og gir dermed anledning til å fastslå den rette profetiske rammen for illustrasjonen. «Guds gjerninger» er et profetisk symbol langs mange ulike vitnelinjer i Bibelen. Enhver manifestasjon av «Guds gjerninger» i Skriften oppfylles i den sene regns tid. Jesus plasserer fortellingens sammenheng i lys av det avsluttende budskapet, slik det er framstilt ved Elia i de siste versene i Malaki.

Foreldrene og det blinde barnet blir ikke fordømt som syndere, for dette er tiden for Guds vidunderlige gjerninger, og i den tiden skal fedrenes hjerter og barnas hjerter bli vendt, så de ser den saken det gjelder. Saken er denne – om den blinde laodikeiske mannen er blitt forvandlet til en salvet filadelfisk mann. Det er den saken som møter foreldrene og barnet i tiden for senregnet, for det er også dommens tid. Og dommens tid fullbyrdes gjennom tredje og fjerde slektsledd i samsvar med Abrahams pakts profeti. Den blinde mannen er det siste og fjerde slektsledd, og hans foreldre er det tredje. I denne perioden setter Elias-budskapet familier inn i omstendigheter der de blir tvunget til å ta imot eller forkaste budskapet om Siloa-dammen. Den dårlige og ugudelige kong Akas forkastet budskapet fra den dammen, men den blinde mannen tok imot det. Elias-budskapet i Malaki er satt inn i sammenhengen av en forbannelse før Herrens store og forferdelige dag.

Da Jesus ordnet den sammenhengen vi her betrakter, innbefattet Han i sin sammenfatning av mirakelets hensikt at Han da måtte arbeide, for det skal komme en tid da ingen kan arbeide. Det arbeidet Han siktet til, finner sted i dagslyset, og arbeidets opphør fremstilles som natt. Hans henvisning gjelder prøvetidens avslutning.

Når Han fullfører sitt domsverk, legger Han av sine prestelige klær og ikler seg sine hevns klær. Når Han fullfører dette arbeidet med å skille de fortapte fra de frelste, tar frelsesverket slutt. Nådetiden er avsluttet, og det er nå natt, da ingen kan arbeide. Kristi budskap var ikke bare det laodikeiske budskapet til en blind mann, men det var Elias-budskapet satt inn i sammenhengen med den nære avslutningen av nådetiden, som er Kristi helligede motivasjon til å arbeide for sjelenes frelse.

Først nærmet Kristus seg den blinde mannen, deretter tilberedte og påførte han salven, så gav han anvisninger om et verk som den blinde mannen måtte utføre for seg selv, og like viktig er det at idet han tar fatt på verket, blir synet hans gjenopprettet. Når han først har fått synet, er han forvandlet fra en blind laodikeer til en filadelfier. Forvandlingsperioden for disse to menighetene ble oppfylt i begynnelsen, fra 1856 til 1863.

Den perioden representerer adskillelsen mellom hveten og ugresset, og den endelige beseglingen av de ett hundre og førtifire tusen, som deretter løftes opp som et banner. Den blinde mannen ble umiddelbart det offentlige fokus—da han først var blitt forvandlet fra en laodikeer til en filadelfier. Den blinde mannen er de ett hundre og førtifire tusen, og den ugudelige og dårlige kong Akas er det tidligere paktsfolket som spys ut av Herrens munn. På det samme punkt i historien bruker Jesus enten sitt spytt til å salve sitt nye paktsfolk, eller så spyr Han det gamle paktsfolket ut av sin munn.

Vi vil fortsette disse tankene i den neste artikkelen.

«Den kommende krisen»

«Med ufeilbarlig nøyaktighet fører den Uendelige regnskap med alle folkeslag. Så lenge hans miskunn blir tilbudt med kall til omvendelse, vil dette regnskapet forbli åpent; men når en bestemt grense som Gud har fastsatt, er nådd, begynner hans vredes tjeneste. Da blir regnskapet avsluttet; den guddommelige langmodighet opphører; det er ikke lenger noen forbønn om miskunn på deres vegne.»

«Profeten, idet han skuet ned gjennom tidene, fikk vår tid framstilt for sitt syn. Nasjonene i denne tidsalder har vært mottakere av enestående barmhjertighet. De mest utvalgte av Himmels velsignelser er blitt gitt dem; men økt stolthet, begjærighet, avgudsdyrkelse, forakt for Gud og skammelig utakknemlighet er oppskrevet mot dem. De er i ferd med raskt å avslutte sitt regnskap med Gud. »

«De dagene nærmer seg hastig da det vil være stor rådvillhet og forvirring i den religiøse verden. Det vil være mange guder og mange herrer; enhver lærdomsvind vil blåse; og Satan, kledd i engletrakt, ville om mulig bedra selv de utvalgte.»

Den universelle forakt som rettes mot sann gudsfrykt og hellighet, fører dem som ikke har en levende forbindelse med Gud, til å miste sin ærbødighet for hans lov. Og etter hvert som ringeakten for den guddommelige lov blir mer åpenbar, vil skillelinjen mellom dem som holder den, og verden og en verdenselskende kirke, bli stadig tydeligere. Kjærligheten til Guds forskrifter øker hos den ene gruppen i samme grad som forakten for dem øker hos den andre.

Den store JEG ER stadfester sin lov. Han taler til dem som gjør den ugyldig, i stormer, i oversvømmelser, i uvær, i jordskjelv, i farer på land og på havet. Nå er tiden inne for at hans folk viser seg tro mot prinsippet.

«Vi står på terskelen til store og alvorlige begivenheter. Herren står for døren. På Oljeberget gjennomgikk Frelseren de hendelser som skulle gå forut for denne store begivenhet: 'Dere skal høre om kriger og rykter om kriger,' sa han. 'Folk skal reise seg mot folk, og rike mot rike; og det skal bli hungersnød og pest og jordskjelv mange steder. Men alt dette er bare begynnelsen til veene.' Selv om disse profetiene fikk en delvis oppfyllelse ved Jerusalems ødeleggelse, har de en mer direkte anvendelse i de siste dager.»

«Johannes og de andre profetene var også vitner til de fryktelige scener som vil finne sted som tegn på Kristi komme. De så hærer samle seg til strid, og menneskers hjerter svikte av frykt. De så jorden rystes ut av sin plass, fjellene bæres ut i havets dyp, dets bølger brøle og være i

opprør, og fjellene skjelve ved dets frådende svulm. De så Guds vredes skåler åpnes, og pest, hungersnød og død komme over jordens innbyggere.»

«Allerede blir Guds tilbakeholdende Ånd trukket bort fra verden. Og orkaner, stormer, katastrofer på hav og land følger hverandre i rask rekkefølge. Vitenskapen søker å forklare alt dette. Tegnene som tetner seg omkring oss og varslers om Guds Sønns nære komme, blir tillagt enhver annen årsak enn den sanne. Mennesker kan ikke skjelve de vaktholdende engler som holder de fire vinder tilbake, for at de ikke skal blåse før Guds tjenere er beseglet; men når Gud byr sine engler å slippe vindene løs, da vil det utspille seg et slikt syn av hans hevnenende vrede som ingen penn kan skildre.»

«En krise står like foran oss; men Guds tjenere skal ikke stole på seg selv i denne store nødstiden. I de synene som ble gitt til Jesaja, Esekial og Johannes, ser vi hvor nært himmelen er knyttet til de begivenheter som finner sted på jorden. Vi ser Guds omsorg for dem som er trofaste mot ham. Verden er ikke uten en hersker. Programmet for de kommende begivenheter er i Herrens hånd. Himmels Majestet holder nasjonenes skjebne, så vel som sin kirkes anliggender, i sitt eget varetekt.»

«Gud har åpenbart hva som skal skje i de siste dager, for at hans folk må være forberedt til å stå imot motstandens og vredens stormer. De som er blitt advart om de begivenheter som ligger foran dem, skal ikke sitte i rolig forventning om den kommende storm og trøste seg med at Herren vil skjerme sine trofaste på trengselens dag. Vi skal være som menn som venter på sin Herre, ikke i passiv forventning, men i alvorlig arbeid, med urokkelig tro. Nå er det ikke tid til å la våre sinn bli oppslukt av ting av mindre betydning.»

«Mens menneskene sover, er Satan virksom med å ordne forholdene slik at Herrens folk ikke skal få barmhjertighet eller rettferdighet. Søndagsbevegelsen baner seg nå vei i mørket. Lederne skjuler det egentlige stridsspørsmålet, og mange som slutter seg til bevegelsen, ser ikke selv hvor understrømmen bærer hen. Dens bekjennelser er milde og tilsynelatende kristelige; men når den skal tale, vil den åpenbare dragens ånd. Det er vår plikt å gjøre alt som står i vår makt for å avverge den truende fare. Vi bør legge fram for folket det virkelige stridsspørsmålet og slik reise den mest virkningsfulle protest mot tiltak for å innskrenke samvittighetsfriheten. Vi bør granske Skriftene og være i stand til å gi grunnen for vår tro. Profeten sier: 'De ugudelige skal gjøre ugudelighet, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå.'»

Den viktige fremtiden ligger foran oss. For å møte dens prøvelser og fristelser og utføre dens plikter, vil det kreves stor tro, kraft og utholdenhet. Men vi kan seire herlig; for ikke én våkende, bedende, troende sjel skal bli fanget i fiendens snarer. Hele himmelen er interessert i vårt vel, og venter på at vi skal gjøre krav på dens visdom og styrke. Enhver motvirkende innflytelse, enten åpen eller skjult, kan med hell motstås, «ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, herskarenes Gud.» Gud er like villig nå som i fordums tid til å virke gjennom menneskelige anstrengelser og til å utrette store ting gjennom svake redskaper. Vi skal ikke vinne seieren ved antall, men ved sjelens fulle overgivelse til Jesus.

«Nå, mens nåden ennå drøyer, mens Jesus går i forbønn for oss, la oss gjøre et grundig verk for evigheten.» Southern Watchman, 25. desember 1906.